

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1719/2021
08.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЋЋ из ..., ЕЕ из ... и ЖЖ из ..., чији је заједнички пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ... против туженог „Srboexport Transport“ д.о.о. за превоз робе и шпедицију, Обреновац, чији је пуномоћник Душица Грба, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 486/20 од 11.03.2021. године, у седници одржаној 08.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против ставова другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 486/20 од 11.03.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против ставова другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 486/20 од 11.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П1 45/2018 од 11.04.2019. године, ставовима првим, трећим, петим, шестим и деветим изреке, усвојени су тужбени захтеви тужилаца и утврђено да су тужиоци били у радном односу код туженог и обавезан је тужени као послодавац да тужиоцима призна радни стаж и исти упише у радну књижицу, и по том основу изврши уплату доприноса за пензијско-инвалидско осигурање за тужиоце код надлежног Републичког фонда ПИО и то: тужиоцу АА за период од 01.01.2009. године до 01.06.2012. године, тужиоцу ББ за период од 01.08.2011. године до 01.06.2012. године, тужиоцу ВВ за период од 01.04.2012. године до 01.05.2012. године тужиоцу ГГ за период од 01.01.2009. године до 01.06.2012. године и тужиоцу ЕЕ за период од 01.01.2009. године до 01.06.2012. године (ближе наведено у овим ставовима изреке). Ставовима другим, четвртим, седмим, осмим, десетим и једанаестим изреке, тужени је обавезан да тужиоцима на име накнаде трошкова за службена путовања у иностранство исплати и то: тужиоцу АА 5.142,52 долара и 303,44 евра, тужиоцу ББ 1.778,15 долара и 654,42 евра, тужиоцу ДД 2.647,03 евра и 605 долара, тужиоцу ЋЋ 4.758,19 долара и 313,30 евра, тужиоцу ЕЕ 1.171 долар и 4.305,22 евра и тужиоцу ЖЖ 5.074,96 евра и 6.180,28 долара, све са каматом прописаном Законом о затезној камати од 10.06.2015. године, као дана подношења

тужбе па до исплате, у динарској противвредности (ближе наведено у овим ставовима изреке). Ставом дванаестим изреке, тужени је обавезан да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 1.180.887,50 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке, па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 486/20 од 11.03.2021. године, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставовима првом, трећем, петом, шестом и деветом изреке, у деловима којима је одлучено о признавању радног стажа и упису истог у радне књижице и тужба тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ЕЕ у том делу је одбачена. Ставом другим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у осталом делу става првог, ставу другом, осталом делу става трећег, ставу четвртном, осталим деловима ставова петог и шестог, ставовима седмом и осмом, осталом делу става деветог, ставовима десетом, једанаестом и дванаестом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену (ставова другог и трећег изреке) тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

По оцени Врховног касационог суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), нису испуњени. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Према разлозима побијане другостепене пресуде, тужиоцима су досуђене дневнице за службено путовање у иностранство применом одредби члана 118. став 1. Закона о раду и члана 22. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Сл. гласник РС“, бр. 98/2007), код утврђења да тужени није исплаћивао тужиоцима дневнице за време проведено на службеном путу у иностранству, које су им обрачунате у висини прописаној Уредбом о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника. Имајући у виду наведено, не постоји потреба за уједначавањем судске праксе о наведеном правном питању, нити за новим тумачењем права. Дневнице за време проведено на службеном путу у иностранству не могу бити уговорене као део основне зараде, већ представљају засебне трошкове, на чију накнаду сваки запослени има право у складу са одредбом члана 118. став 1. Закона о раду. Висина дневница уређена је Уредбом о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника. Како је законом и подзаконским актима регулисано право запосленог на накнаду трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству, то нема места тумачењу права о наведеном правном питању. Указивање у ревизији на другачије одлуке, не указује нужно и на другачији правни став, будући да правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа, а када се у овој врсти спора тужбени захтев односи на потраживање у новцу, дозвољеност ревизије се цени на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

У конкретном случају се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. ЗПП, иако тужиоци траже заштиту права из радног односа, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ утврђење чињенице да су тужиоци АА, ББ, ВВ, ГГ и ЕЕ били у радном односу, а ради остварења новчаног потраживања на име накнаде трошкова за службена путовања у иностранство.

Тужба ради исплате, поднета је 10.06.2015. године, а поднеском од 03.04.2018. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно. С обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора у односу на: тужиоца АА је 5.142,52 долара и 303,44 евра, тужиоца ББ је 1.778,15 долара и 654,42 евра, тужиоца ДД је 2.647,03 евра и 605 долара, тужиоца ЂЂ је 4.758,19 долара и 313,30 евра, тужиоца ЕЕ је 1.171 долар и 4.305,22 евра и тужиоца ЖЖ је 5.074,96 евра и 6.180,28 долара, све у динарској противвредности. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представљају динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Такође, ревизијом се напада и одлука о трошковима поступка, која не представља решење против кога се ревизија може изјавити у смислу члана 28. у вези члана 420. ЗПП, стога ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић